

Arrest

nr. 54 034 van 3 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. LUYCKX, loco advocaat E. STESENS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2008 en heeft zich dezelfde dag een eerste keer vluchteling verklaard. Op 13 juni 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werd verzoeker bij arrest nr. 18 813 van 19 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 3 maart 2009.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 maart 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 juni 2009 en 8 december 2009.

1.4. Op 20 juli 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 juli 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Isfahan. Op 24 januari 2008 diende u een eerste asielaanvraag in, waarin ik op 13 juni 2008 een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming heb genomen. Bij arrest van 19 november 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 januari 2009 werd uw beroep tegen laatstgenoemde beslissing door de Raad van State verworpen. U zou niet zijn teruggekeerd naar Iran en diende op 3 maart 2009 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat uw problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn. Om de Belgische asielinstanties te overtuigen van uw burgerlijke staat in Iran, liet u uw zus in Iran een duplicaat van uw identiteitsboekje (shenasnameh) aanvragen. Bovendien bekeerde u zich in België tot het christelijke geloof, meer bepaald tot de Perzische parochie van een Nigeriaanse kerk, de Redeemed Christian Church of God. U zou in februari 2008 kennis hebben gemaakt met deze kerk via een Iraanse vrouw die u toevallig aansprak. U zou enkele keren mee zijn geweest naar een religieuze dienst en zou onder de indruk zijn geraakt van wat u hoorde over miraculeuze ziektegenezingen waarover sommige kerkgangers kwamen getuigen. Kort na de kennismaking zou u de Bijbel zijn beginnen lezen. Op 15 april 2009 besloot u zich te laten dopen binnen uw kerk. Op hetzelfde moment zou een religieuze huwelijksceremonie zijn gehouden. Tijdens een cursus Nederlands die u volgde en in het opvangcentrum zou u enkele Iraniërs, met name M.(...) S.(...), haar echtgenoot, G.(...) R.(...) S.(...) Z.(...) M.(...) (O.V.6.243.702), P.(...) A.(...) (O.V.6.237.269) en haar zonen, H.(...) R.(...) (O.V.6.243.687) en S.(...) (O.V. 6.243.686) V.(...), hebben aangesproken over het christelijke geloof. Deze mensen zouden zich vervolgens tot dezelfde kerkgemeenschap als diegene waartoe u behoort, met name de Redeemed Christian Church of God, hebben bekeerd. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren omdat u vreest wegens overspel en uw bekering tot de doodstraf te worden veroordeeld. Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw nationale kaart (Kart-e melli), een duplicaat van uw boekje van de burgerlijke stand (shenasnameh), uw doopcertificaat van de Redeemed Christian Church of God, een attest van uw kerkgemeenschap, algemene informatie over overspel en buitenechtelijke relaties in Iran, een vertaling van een fatwa over buitenechtelijke relaties en een brief van Amnesty International, waarin jullie problemen in Iran worden uiteengezet en waarin wordt verwezen naar jullie bekering.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielaanvraag nam ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voornamelijk omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen over uw vervolging wegens een buitenechtelijke relatie. Zo was u er ondermeer niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u werkelijk ongehuwd was. Bij uw tweede asielaanvraag herhaalde u dat de vluchtmotieven aangehaald in uw eerste asielaanvraag, die echter grotendeels bedrieglijk werden bevonden, waarachtig zijn en legde u een duplicaat van uw boekje van burgerlijke stand (shenasnameh) neer om uw eerdere verklaringen over uw burgerlijke staat in Iran te kunnen staven. Gevraagd hoe u dit document heeft verkregen, stelde u dat uw zus het in Iran voor u was gaan aanvragen maar dat u niet wist welke concrete stappen ze daarvoor had ondernomen (gehoor Commissariaat-generaal I pp. 3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat een duplicaat van een shenasnameh door een naaste verwant kan worden verkregen door een volmacht aan deze persoon te geven. Deze volmacht dient door de Iraanse afvaardiging in het buitenland bevestigd te worden en moet nogmaals bevestigd worden door het ministerie van Buitenlandse Zaken in Teheran. Aan uw verklaring niets met het Iraanse regime en zijn afvaardiging (ambassade) te maken te willen hebben omwille van uw geloofsovertuiging (gehoor CGVS II p. 3-4), kan bijgevolg geen enkel geloof

worden gehecht. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat bij afgifte van een duplicaat van een shenasnameh veel misbruik wordt gemaakt door voornamelijk het niet vermelden van de burgerlijke status of door bewust eerder geregistreerde huwelijk(en) weg te laten. Bijgevolg kan het door u neergelegde document geenszins als afdoende bewijskrachtig worden weerhouden en komt uw algemene geloofwaardigheid hierdoor op de helling te staan.

Wat betreft uw bekering tot het protestantisme, dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van uw bekering. Zo zijn er een aantal ongerijmdheden vast te stellen tussen uw opeenvolgende verklaringen. Waar u op uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 juni 2009 stelde dat u reeds in **februari 2008** zich **christen** voelde, verklaarde u bij uw gehoor op **28 maart 2008 shiïetische moslim** te zijn (gehoor CGVS 08/03/2008 p. 2). Ook op **22 mei 2008** maakte u bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal **geen enkel gewag van uw christen-zijn**. Er werd u toen nochtans expliciet gevraagd of u nog iets toe te voegen had aan uw relaas (gehoor CGVS 22/05/2008 pp. 5-6). Geconfronteerd met deze ernstige omissie, verklaarde u enkel dat u eerst een attest als bewijs wilde verkrijgen om dit te kunnen voorleggen (gehoor CGVS I p. 7). Die uitleg is geenszins afdoende. Voorts blijkt uw kennis over de Redeemed Christian Church of God, een Nigeriaanse Pinksterbeweging, beperkt. Gevraagd waarom u zich tot de Nigeriaanse Pinksterbeweging aangetrokken voelde, verklaarde u daar niet over te hebben nagedacht (gehoor CGVS I p. 6). U stelde enkel een Iraanse vrouw naar een kerk te zijn gevolgd en de getuigenissen van ziektegenezingen die u daar zag, spectaculair te hebben gevonden (gehoor CGVS I p. 5). U zou zich verder niet meer hebben geïnformeerd over andere stromingen binnen het christendom. Verder blijkt u niet te weten in welke context de Nigeriaanse Pinksterbeweging werd opgericht (CGVS I p. 6). U verklaarde enkel dat u niet alles kon weten binnen een jaar. De naam van de belangrijkste persoon van de Redeemed Christian Church of God bleek u evenmin te kennen (CGVS I p. 7). Geconfronteerd met de Perzische term van een Pinkstergemeenschap, Jama'at-e Rabbani, beweerde u verkeerdelijk dat deze niet tot de Pinksterbeweging behoort (gehoor CGVS I p. 7). Ook het verschil tussen de Pinksterbeweging en andere protestantse kerken blijkt u niet te kennen. U stelde enkel dat evangelische protestanten niet in pastoors geloven (gehoor CGVS I p. 5). In werkelijkheid zit het verschil eerder in de reden van het ontstaan van de Pinkstergemeenschap. Verder dient te worden vastgesteld dat u uw kerk reeds gedurende enkele maanden niet meer hebt bezocht. U stelde dat u was verhuisd en dat de afstand een belemmering vormde (gehoor CGVS II p. 7). Een dergelijke houding is enigszins merkwaardig voor iemand die heeft besloten aan zijn oorspronkelijk geloof te verzaken en een ander geloof aan te nemen, temeer daar u verklaarde de noodzaak tot bekeren te voelen (gehoor CGVS I p. 8 en II p. 8). Wat betreft uw bekeringsijver, dient verder te worden vastgesteld dat u beweerde een Iraanse familie, Gholam Reza Sheikh Zadeh Mamuie en diens echtgenote (O.V. 6.243.702), te hebben bekeerd tot uw nieuw geloof (gehoor CGVS I pp. 8-9). Uit hun verklaringen blijkt echter dat hun bekering geenszins overtuigend is. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan hun bewering zich oprecht te hebben bekeerd tot het christendom (zie Arrest nr. 33 798 van 6 november 2009 in de zaak RvV 45 234/IV).

Op de vraag of u recentelijk nog mensen hebt bekeerd, antwoordde u negatief. U stelde dat u niemand meer zag en geen bus vond die u naar uw kerk kon brengen (gehoor CGVS II p. 8). Gelet op deze vaststellingen, is uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten van uw bekering op de hoogte kunnen zijn omdat u andere Iraniërs hebt bekeerd, weinig aannemelijk. Anderzijds verklaarde u dat uw bekering nergens geregistreerd staat en dat niemand uw bekering openbaar zou maken. Tevens stelde u dat prediken een geheel vrije keuze is binnen uw gemeenschap (gehoor CGVS I pp. 8-9). Gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt uw nieuwe geloof op authentieke wijze te belijden, kan het enkele feit dat u gedoopt bent in België en u uw kennissen spreekt over uw nieuwe geloof (gehoor CGVS I p. 8), niet weerhouden worden om alsnog te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw nationaliteitsbewijs staat uw identiteit en nationaliteit, die niet ter discussie staan. Zoals hierboven werd vastgesteld, geeft een duplicaat van uw shenasnameh geenszins uitsluitsel over uw burgerlijke status vóór uw vertrek uit Iran. De brief van uw pastoor en de doopakte staven dat u toenadering heeft gezocht tot een geloofsgemeenschap, maar kunnen niet weerhouden worden als bewijsstukken van de authenticiteit van uw bekering en/of bekeringsdrang. De algemene informatie over zedenfeiten in Iran (internetartikelen van radio Farda en een vertaling van een fatwa over buitenechtelijke relaties) en de straffen die worden uitgevoerd naar aanleiding hiervan, bespreken enkele gebeurtenissen in Iran, maar kunnen in die hoedanigheid niet worden aangewend als bewijs voor een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De brief van een medewerker van Amnesty International is slechts een weergave van de door u afgelegde verklaringen

over uw vluchtmotieven uit Iran en uw bekering in België en kan derhalve bezwaarlijk als een objectief stavingstuk van de door u aangehaalde feiten worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de door hem aangehaalde problemen wel degelijk ressorteren onder de vluchtelingenconventie en van dien aard zijn om het statuut van vluchteling toe te kennen. Verzoeker betoogt hemel en aarde te hebben bewogen om een duplicaat van zijn shenasnameh voor te leggen, doch stelt dat dit blijkbaar voor de commissaris-generaal alsnog geen verschil blijkt uit te maken ofschoon uit dit document nochtans blijkt dat hij niet gehuwd is en in het kader van zijn eerste asielaanvraag net werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas omdat niet kon worden nagegaan of hij al dan niet gehuwd is. Verzoeker stelt geen ander bewijs van zijn burgerlijke staat te kunnen voorleggen en meent dat dit motief niet volstaat om tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te kunnen besluiten, met name omdat er in het verleden misbruik zou zijn gemaakt van deze duplicaten. Met betrekking tot zijn bekering, betwist verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde ongerijmdheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen over zijn religie, stelt hij omtrent zijn gebrek aan kennis over het christendom en de 'Redeemed Christian Church of God' dat het geloof voornamelijk aan gevoel dient gekoppeld te worden, meer dan aan kennis, hij overigens veel parabels en uitgebreide informatie omtrent het christendom kon meedelen, hetgeen de commissaris-generaal is vergeten te vermelden, en hij niet alles kan weten in één jaar. Verzoeker ontkent dat het feit dat hij de Kerk niet meer kon bezoeken betekent dat hij zijn geloof niet meer belijdt. Waar de commissaris-generaal oordeelde dat er in Iran geen sprake is van een actief vervolgingsbeleid tegen bekeerlingen die hun bekering in de privésfeer belijden, stelt verzoeker dat de commissaris-generaal vergeet dat verzoeker reeds ernstige problemen in Iran kende met de familie van N. en dat hij bij een terugkeer met zekerheid bijkomende problemen zal ondervinden aangezien het vaststaat dat hij werd gedoopt en anderen trachtte te bekeren tot het christendom. Verzoeker herhaalt de doodstraf te vrezen omwille van zijn overspel met N. en wijst erop dat de persoonlijke overtuiging van de rechter kan gelden als bewijs van het overspel en uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, een koppel werd veroordeeld tot de doodstraf waarbij de bewijslast werd gebaseerd op de kennis van de rechter en de rechter zich baseerde op het feit dat het koppel samen een kind had. Verzoeker vervolgt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal nergens wordt gemotiveerd terwijl volgens artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ernstig geweld bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Als besluit stelt verzoeker dat de motieven niet evenredig en zelfs in wanverhouding zijn met het gestelde doel, op onevenredige wijze zijn ingeroepen rechten aantasten en in verdere orde zijn leven en vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de mens zoals die blijken uit het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), poneert verzoeker dat de bestreden beslissing, door verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, nalaat een passende belangenafweging te maken en dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen terwijl uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Iran op grote schaal worden geschonden en hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden.

Aan het verzoekschrift wordt het arrest nr. 12 995 van 23 juni 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegevoegd.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker

uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, doet hierbij geen afbreuk aan het feit dat de bestreden beslissing op dit punt gemotiveerd is en bovendien leest de Raad ook in de bestreden beslissing *“Gezien u niet aannemelijk heeft gemaakt uw nieuwe geloof op authentieke wijze te belijden, kan het enkele feit dat u gedoopt bent in België en u uw kennissen spreekt over uw nieuwe geloof (gehoor CGVS I p. 8), niet weerhouden worden om alsnog te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming”* zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende werd gemotiveerd. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus 20 juli 2010, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4. Waar verzoeker de schending van de *“fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”* aanvoert, merkt de Raad op dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst slechts in zeer algemene bewoordingen naar een schending van het EVRM zonder te preciseren welk precies artikel van het EVRM werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die vage uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt, zoals uitgebreid toegelicht, verzoekers tweede asielaanvraag geweigerd omdat (i) het neergelegde duplicaat van zijn boekje van de burgerlijke stand (shenasnameh) geenszins als afoende bewijskrachtig kan worden weerhouden omtrent de in het kader van zijn eerste asielaanvraag aangehaalde problemen, en zijn algemene geloofwaardigheid hierdoor op de helling komt te staan, (ii) gezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt zijn nieuw geloof op authentieke wijze te belijden, het loutere feit dat hij in België gedoopt is en met kennissen over zijn geloof spreekt, niet weerhouden kan worden om alsnog te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (iii) de overige door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.6. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag steunt op de vrees voor vervolging vanwege zijn buitenechtelijke relatie met A. N., en dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal geweigerd werden omdat (i) hij het origineel van zijn

geboorte/identiteitsboekje (shenasnameh), een cruciaal bewijsstuk aangezien in dit boekje o.a. gegevens over huwelijken, scheidingen, kinderen, ... zijn opgenomen, niet heeft voorgelegd, (ii) hoe dan ook zijn vrees vervolgd te worden voor het ontvoeren en verkrachten van zijn partner louter gebaseerd is op vermoedens en zijn vrees niet ondersteund wordt door objectieve gegevens, (iii) bovendien niet aangetoond is dat, indien er toch een zaak zou komen tegen verzoeker, dit tot een veroordeling zou leiden aangezien er omtrent illegale geslachtsgemeenschap een zeer strenge bewijslast geldt die zeer strikt wordt toegepast, (iv) hij niet aannemelijk heeft gemaakt niet over een intern vestigingsalternatief te beschikken om zich te vestigen en er te trouwen om zijn situatie te regulariseren, en (v) de neergelegde documenten, met name zijn nationale kaart en een echografie, bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen. In beroep tegen deze beslissing van 13 juni 2008 werd verzoeker bij arrest nr. 18 813 van 19 november 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.8. In het kader van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker een 'origineel' duplicaat van zijn shenasnameh neer om zijn eerdere verklaringen over zijn burgerlijke staat in Iran te kunnen staven, met name dat hij ongehuwd is. Verzoeker beweert weliswaar hemel en aarde te hebben bewogen om zijn shenasnameh te kunnen voorleggen, doch de Raad leest in het eerste gehoorverslag dat verzoeker geen idee heeft op welke manier zijn zus dit document bekomen heeft (*"Aangezien het originele was verloren op basis waarvan is dit document opgesteld? Ik weet niet, mijn zus heeft een nieuwe bekomen"*) (CGVS, gehoor I, p. 3). Gelet op de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (adm. doss. stuk 23, stuk 1 landinfo, p. 3 en stuk 2, Country of origin research, 5 juni 2006, p. 3) waaruit blijkt dat in ieder geval een volmacht nodig is van de aanvrager (*"een duplicaat van een shenasnameh door een naaste verwant kan worden verkregen door een volmacht aan deze persoon te geven. Deze volmacht dient door de Iraanse afvaardiging in het buitenland bevestigd te worden en moet nogmaals bevestigd worden door het ministerie van Buitenlandse Zaken in Teheran. Als alternatief kan de familie ook gebruik maken van een volmacht die rechtstreeks door de aanvrager gegeven wordt en zo met de hulp van een Iraanse advocaat een nieuwe shenasnameh te laten uitreiken."*) en bij afgifte van een duplicaat van een shenasnameh veel misbruik wordt gemaakt door voornamelijk het niet vermelden van de burgerlijke status of door bewust eerder geregistreerde huwelijk(en) weg te laten, en mede gelet op de vaststelling dat verzoeker, op de vraag hoe hij dit document bewaarde, nergens melding maakte van een gegeven volmacht, besluit de commissaris-generaal terecht dat aan de neergelegde shenasnameh geen afdoende bewijskracht kan worden toegekend. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal niet zomaar tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kan besluiten omdat er in het verleden misbruik werd gemaakt van deze duplicaten, gaat hij eraan voorbij dat de commissaris-generaal aan aangebrachte stukken bewijswaarde kan weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Waar verzoeker stelt dat uit het serienummer van de shenasnameh kan worden nagegaan of hij al dan niet gehuwd is, gaat hij voorbij aan de hoger geciteerde informatie in het administratief dossier.

De Raad wijst er verder op dat aan verzoekers eerste asielmotief geen geloof kon worden gehecht omdat, hoe dan ook, zijn vrees vervolgd te worden voor het ontvoeren en verkrachten van zijn partner louter gebaseerd is op vermoedens en zijn vrees niet ondersteund wordt door objectieve gegevens, bovendien niet aangetoond is dat, indien er toch een zaak zou komen tegen verzoeker, dit tot een veroordeling zou leiden aangezien er omtrent illegale geslachtsgemeenschap een zeer strenge bewijslast geldt die zeer strikt wordt toegepast, en hij niet aannemelijk heeft gemaakt niet over een intern vestigingsalternatief te beschikken om zich te vestigen en er te trouwen om zijn situatie te regulariseren. Derhalve besluit de Raad dat, zelfs indien enige bewijswaarde wordt toegekend aan verzoekers ingediende shenasnameh naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag - quod non -, hij hoe dan ook zijn vrees voor vervolging omwille van een verhouding met A. N. niet heeft aangetoond. De Raad ziet niet in hoe de emoties tijdens de gehoren de oprechtheid van zijn verklaringen zou kunnen ondersteunen.

2.9. Als bijkomende vervolgingsgrond voert verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aan zich intussen bekeerd te hebben tot het christendom, in het bijzonder tot de Perzische parochie van een Nigeriaanse kerk, de 'Redeemed Christian Church of God', behorende tot de Pinkstergemeenschap.

2.9.1. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 maart 2009 verklaarde *"Ik wil hiermee aantonen dat ik me bekeerd heb tot het christendom en dat ik hiermee veel problemen zal hebben in Iran. Wanneer was dat precies? Dat was in februari 2008"* (2^e AA, verklaring DVZ, vraag 36). Bij de gehoren die plaatsvonden na februari 2008 in het kader van zijn eerste asielaanvraag, antwoordde verzoeker op de vraag naar zijn religie *"Moslim, Shi'a"* (1^e AA, CGVS gehoor I 28 maart 2009, p. 2) en tijdens zijn tweede gehoor op 22 mei 2008 wordt geen gewag gemaakt van een interesse voor of een bekering tot het christendom, niettegenstaande hem op het einde van het gehoor werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had. Dit onvermeld laten van de bekering, terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid heeft gehad, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden bekering. Het verweer dat hij niet eerder melding maakte van zijn bekering tot het christendom omdat hij nog niet gedoopt werd, hetgeen pas plaatsvond op 15 april 2009, en hij zich pas na het doopsel volledig bekeerd voelde tot het christendom, kan niet overtuigen aangezien hij het blijkbaar wel al opportuun vond een tweede asielaanvraag in te dienen terwijl hij op dat moment (3 maart 2009) ook nog niet gedoopt was.

2.9.2. Verder blijkt dat verzoeker weliswaar parabels kon vertellen en informatie over het christendom kon verschaffen, doch de Raad is van oordeel dat deze informatie ontoereikend is om zijn gemeente bekering tot de 'Redeemed Christian Church of God' aan te tonen. Aangezien de bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoeker een grondige kennis over de kerk tot dewelke hij zich bekeerd heeft, verwacht worden. In casu stelt de Raad echter vast dat verzoeker niet weet hoeveel en welke sacramenten de Pinksterbeweging kent; hij op de vraag waarom hij zich tot de Nigeriaanse Pinksterbeweging aangetrokken voelde, verklaarde daar niet over te hebben nagedacht en enkel stelde een Iraanse vrouw naar een kerk te zijn gevolgd en de getuigenissen van ziektegenezingen die hij daar zag, spectaculair te hebben gevonden; hij zich verder niet meer zou hebben geïnformeerd over andere stromingen binnen het christendom; hij niet weet hoe de Pinksterbeweging in Iran wordt genoemd; hij evenmin weet in welke context de Nigeriaanse Pinksterbeweging werd opgericht en wie de belangrijkste persoon van de 'Redeemed Christian Church of God' is; hij bij de confrontatie met de Perzische term van een Pinkstergemeenschap, Jama'at-e Rabbani, verkeerdelijk beweerde dat deze niet tot de Pinksterbeweging behoort; en hij het verschil tussen de Pinksterbeweging en andere protestantse kerken niet kent (2^e AA, CGVS gehoor p. 5-7). Dat hij op een jaar tijd niet alles kan weten en geloof voornamelijk aan gevoel dient te worden gekoppeld, dan wel aan kennis, kan niet overtuigen.

2.9.3. Waar verzoeker poneert dat het vaststaat dat hij gedoopt werd en hij anderen trachtte te bekeren tot het christendom, gaat hij voorbij aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing: *"Wat betreft uw bekeringsijver, dient verder te worden vastgesteld dat u beweerde een Iraanse familie, G.(...) R.(...) S.(...) Z.(...) M.(...) en diens echtgenote (O.V. 6.243.702), te hebben bekeerd tot uw nieuw geloof (gehoor CGVS I pp. 8-9). Uit hun verklaringen blijkt echter dat hun bekering geenszins overtuigend is. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan hun bewering zich oprecht te hebben bekeerd tot het christendom (zie Arrest nr. 33 798 van 6 november 2009 in de zaak RvV 45 234/IV). Op de vraag of u recentelijk nog mensen hebt bekeerd, antwoordde u negatief. U stelde dat u niemand meer zag en geen bus vond die u naar uw kerk kon brengen (gehoor CGVS II p. 8). Gelet op deze vaststellingen, is uw verklaring dat de Iraanse autoriteiten van uw bekering op de hoogte kunnen zijn omdat u andere Iraniërs hebt bekeerd, weinig aannemelijk. Anderzijds verklaarde u dat uw bekering nergens geregistreerd staat en dat niemand uw bekering openbaar zou maken. Tevens stelde u dat prediken een geheel vrije keuze is binnen uw gemeenschap (gehoor CGVS I pp. 8-9)."* Verzoeker betwist dit motief niet. Daarenboven wordt de ernst van de bekering ten zeerste betwijfeld door de uitspraak ter terechtzitting van verzoekers echtgenote *"dat het echte probleem niet de bekering is"*. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.9.4. Waar verzoeker nog verwijst naar een gelijklopend dossier waarin het voordeel van de twijfel werd toegekend en dit arrest aan zijn verzoekschrift toevoegt, benadrukt de Raad dat het geciteerde arrest een individueel geval betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke zaak dient individueel te worden onderzocht en het is de taak van verzoeker is om zijn vervolgingsvrees en nood aan internationale bescherming aan te tonen, wat in casu niet het geval is. Derhalve kan ook de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan. De blote bewering dat uit uniforme

informatie blijkt dat de mensenrechten in Iran op grote schaal worden geschonden en hij bij een terugkeer naar zijn land het slachtoffer zal worden van gewelddaden, is onvoldoende om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

2.10. De overige motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem neergelegde documenten worden door verzoeker nergens weerlegd zodat deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd, en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.11. Vermits verzoeker er door het neerleggen van een duplicaat van zijn shenasnameh niet in geslaagd is om alsnog zijn vervolgingsvrees omwille van zijn buitenechtelijke relatie met A. aannemelijk te maken en hij evenmin aangetoond heeft dat hij zijn geloof in die mate belijdt dat hij hierdoor vervolging dient te vrezen vanwege de Iraanse autoriteiten, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont geenszins aan dat in zijn hoofde sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in Iran. Voor zover verzoeker zich baseert op de feiten vermeld naar aanleiding van zijn aanvraag van de vluchtelingenstatus merkt de Raad op dat besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas enerzijds en verzoeker niet aantoont dat hij omwille van zijn bekering vervolging riskeert anderzijds. Er worden geen andere elementen aangehaald waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal twee maal uitvoerig werd gehoord en de Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het is immers de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS